

CAPÍTOL 1

En què comença la història en un humit i fred matí de tardor

Un vent humit i fred va entrar al cau de la Llamprea i la va despertar. El vent va arregar amb dits gèlids les fulles i les plomes sota les quals la Llamprea s'havia arraulit còmodament i les va escampar. La Llamprea es va aixecar mig adormida i va badallar amb la boca oberta de bat a bat. Després va parpellejar amb ulls cansats i va mirar cap enfora.

El seu cau era molt amunt, al tronc d'un vell roure, i des d'allà dalt, a l'hivern, tenia una bona perspectiva del bosc, a través dels arbres nus. Però l'hivern encara no havia arribat. Era el final de la tardor. Les fulles de tots colors s'havien tornat de color marró i ja hi havia uns quants arbres que allargaven les seves branques despullades cap al cel gris i ennuvolat. Fins ara, els dies i les nits havien estat suaus. Però avui... avui podia sentir per primer cop l'hivern que s'acostava.

Cautelosament, la Llamprea va treure el nas i va ensumar l'aire fresc del matí. Sí, podia sentir l'olor de l'hivern i podia veure'l. Cada bri d'herba i cada branca estaven coberts de gegre. Entre l'herba platejada i els troncs de color verd grisenc dels arbres surava i s'arrossegava una boira freda i grisa.

–Ho sabia! –va grunyar la Llamprea. Emmurriada, es va desemperesir, es va mocar amb una fulla i es va allisar el pelatge amb les mans. Generalment, el tenia suau i llis, s’adaptava al seu cos prim i tenia un to marró fosc i lluent. Però aquell dia es va llevar amb tots els pèls eriçats i en desordre com les pues d’un raspall vell.

–Ho he dit cent vegades als altres –va rondinar, mentre sortia de mica en mica per l’estreta entrada del seu cau. Agafant-se amb els dits de les mans i dels peus a l’aspra i glaçada escorça de l’arbre, va començar a baixar àgilment pel poderós tronc. A dos metres de terra va mirar prudentment en totes direccions i llavors va lliscar ràpidament pel tram d’arbre que li quedava. Un cop a baix, va córrer cap a un matossar de falgueres i es va asseure entre les altes tiges damunt l’herba encarcarada pel gebre. De nou, els seus ulls van mirar l’entorn amb desconfiança. En els darrers dies havia vist una guineu voltant per allà; per tant, calia actuar amb prudència. Va escoltar amb atenció el silenci del matí, però només va sentir el murmuri del vent entre les falgueres pansides.

–Molt bé –va murmurar–, doncs anem a veure si els altres em donen la raó. Creu-t’ho, que l’hivern ve amb retard! –I va serpentejar ràpidament entre les tiges de les falgueres.– Només haurien hagut de fixar-se en els ocells. O en els esquirols.

La Llamprea es va enfilel per les arrels dels arbres, va córrer per damunt la molsa flonja i al voltant de les enormes talperes, va pujar amb esforç als troncs caiguts i es va obrir pas entre l’herba cruixent i groguenca de la tardor.

Se sabia el camí de memòria, però aquell dia li semblava especialment llarg i pesat. L'únic ésser viu que es va trobar va ser un conill grassonet que seia, avorrit, davant de la seva llodriguera.

–Que ve l'hivern! –li va cridar la Llamprea, però l'altre només li va dirigir una mirada de mal humor i va continuar rosegant uns quants brins d'herba seca.

Per fi, va arribar al seu objectiu.

La boira s'havia aixecat una mica, però el dia continuava sent gris i trist, humit i fastigosament fred. La Llamprea es va arrambar a un tronquet prim, amb prou feines més gruixut que ella mateixa, i va esguardar la gran clariana que tenia davant seu. En el fons no era res més que un prat migrat i escarransit amb enormes clapas pelades on ni tan sols creixien les ortigues. L'envoltava un bosc frondós només interromput per un estret viarany que s'endinsava entre l'espessor dels arbres. Allà hi havia un gran portal i, al darrere, la Llamprea ho sabia, un camí més ample s'obria pas voraçment pel bosc. Al costat del portal es dreçava una desmanegada cabana de fusta on vivien el Bru i el seu gos. La Llamprea i els seus companys l'anomenaven *el Bru* perquè tenia els cabells i la pell d'aquest color i sempre portava camises del mateix to marronós. Tots sabien que, amb el Bru, calia anar-hi amb compte. Aquell matí, davant la cabana no hi havia aparcat el seu enorme cotxe negre. Això volia dir que no era a casa. Alleujada, la Llamprea va continuar observant l'entorn. A la clariana només es veien tres caravanes d'un color blanc empastifat. De vegades n'hi havia més. En els bons temps, n'hi havia

hagut gairebé sempre trenta, però els bons temps ja feia molt que havien passat.

–Maleït sia! –va remugar la Llamprea, i va dirigir una mirada ombrívola als remolcs amb cortines i geranis darrere les finestres. Per més que els comptés, només n’hi havia tres. No en podria viure ni ella sola, per no parlar dels altres follets. I en fer provisions per a l’hivern, no calia ni pensar-hi. I allò l’amoïnava una cosa de no dir.

–Ei, Llamprea! –va dir suaument una veu darrere d’ella. Sobresaltada, es va girar. Davant seu hi havia un follet negre com el sutge amb els cabells vermells i esborrifats i uns ulls de color de verdet.

–Capdefoc! –va esbufegar la Llamprea, empipada–. On són els altres?

En Capdefoc va arronsar les espatlles, ensopit.

–Fins ara només he vist en Setpunts, que deu voltar per aquí darrere. I els altres, amb aquest fred, no deuen tenir ganes de sortir del seu jaç de fulles.

–Mireu que us vaig avisar! –li va etzibar la Llamprea, enfurismada–. Que ve l’hivern, us deia, i aquest cop els cotxes se n’aniran aviat. Però vosaltres res, no em volíeu creure.

–No t’enfadis! –va dir en Capdefoc, deixant anar una rialleta, mentre s’asseia en una pedra–. Ja hem tingut moltes vegades tardors magres i hiverns matiners. I, malgrat tot, encara som vius.

–Però el que no ens havia passat mai és que tinguéssim una primavera magra, un estiu magre i una tardor magra –va exclamar la Llamprea, mirant el follet negre amb

els ulls espurnejants de ràbia—. Han vingut tants remolcs en tot l'any com abans en un sol mes!

—D'acord, tenim un petit problema —va reconèixer en Capdefoc, i es va gratar detingudament darrere de les enormes orelles—. Però segur que hi trobarem remei.

Durant un moment, la Llamprea se'l va quedar mirant sense dir res; s'havia quedat sense parla, de tant sentir banades. Tot seguit, es va girar i es va dirigir cap allà on esperava trobar en Setpunts.

CAPÍTOL 2

Que parla de panxes buides i d'una proposta impossible d'en Capdefoc

En Setpunts seia entre unes quantes ortigues i estava a punt de ficar-se de cap en una bossa d'escombraries.

–Hola, Setpunts –el va saludar la Llamprea.

La bossa d'escombraries feia una pudor espantosa, i ella no es va poder estar de fer una ganyota de fàstic. En Setpunts va treure el cap de la bossa i va somriure, avergonyit.

–Hola, Llamprea! –va dir.

–Em sembla que no cal que et pregunti com estàs de provisions per a l'hivern, oi?

–Fatal! –va gemegar en Setpunts–. Absolutament fatal!

I va desaparèixer de nou dins la bossa d'escombraries.

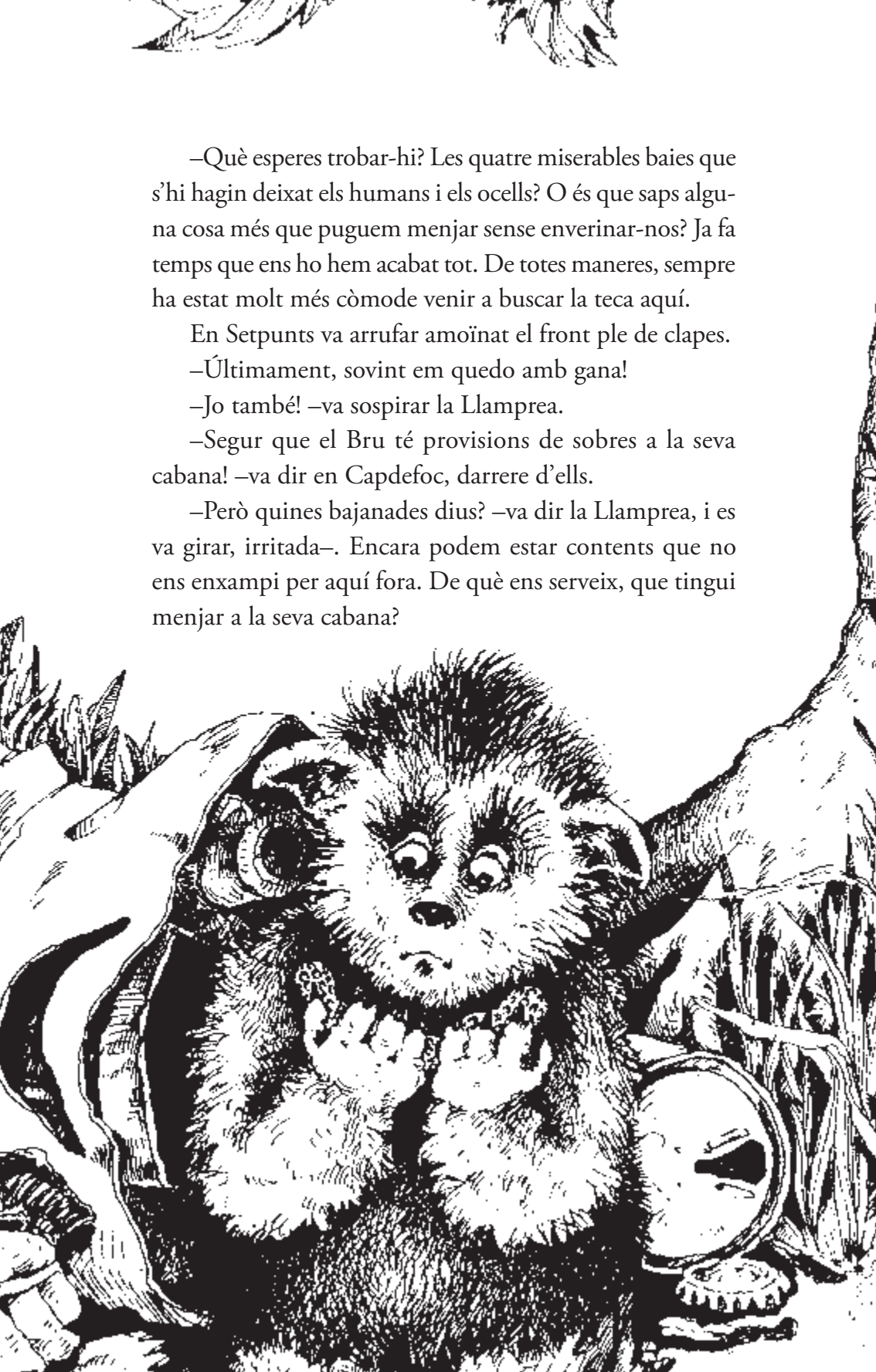
Quan en va tornar a sortir, tenia tot el pelatge empu-
degat i tres cacauets d'aspecte força passat a la mà.

–Com penses passar l'hivern? –va preguntar la Llamprea.

–Potser encara vindran unes quantes caravanes més –va respondre en Setpunts, mentre esclofollava els cacauets.

–Això no t'ho creus ni tu.

–Doncs llavors potser trobarem alguna cosa pel bosc.

—Què esperes trobar-hi? Les quatre miserables baies que s'hi hagin deixat els humans i els ocells? O és que saps alguna cosa més que puguem menjar sense enverinar-nos? Ja fa temps que ens ho hem acabat tot. De totes maneres, sempre ha estat molt més còmode venir a buscar la teca aquí.

En Setpunts va arrufar amoïnat el front ple de clapes.

—Últimament, sovint em quedo amb gana!

—Jo també! —va sospirar la Llamprea.

—Segur que el Bru té provisions de sobres a la seva cabana! —va dir en Capdefoc, darrere d'ells.

—Però quines bajanades dius? —va dir la Llamprea, i es va girar, irritada—. Encara podem estar contents que no ens enxampi per aquí fora. De què ens serveix, que tingui menjar a la seva cabana?

–Només he pensat que abans de morir-nos de gana...
–va murmurar en Capdefoc, arronsant les espatlles.

–Morir-nos de gana? –va exclamar en Setpunts mirant, horroritzat, el follet negre.

–A veure...

–Jo no em vull morir de gana! –va cridar en Setpunts, esgarrifat–. Llamprea, tu també creus que ens podem morir de gana?

–Ja fa molt de temps que ho penso! –el va increpar la Llamprea–. Des d'aquest estiu plujós que no he parlat de res més. Però vosaltres no us ho volíeu creure.

–Podríem agafar provisions de sobres a la cabana del Bru –va insistir en Capdefoc, encaparrat.

–És ben bé que et falta un bull! –va dir la Llamprea, mentre mirava d'esquitllentes la cabana de fusta–. La gana et deu haver tornat boig.

–És que allà dins hi té xocolata –va dir en Capdefoc.

En Setpunts va deixar caure els seus cacauets passats.

–Xocolata! –va xiuxiuejar.

–Sí –va dir en Capdefoc, assentint amb el cap–, i bosses de coses d'aquelles grogues i vermelles.

–Gominoles! –va xiuxiuejar en Setpunts, amb devoció. La Llamprea va posar els ulls en blanc.

–Fantàstic! Podeu passar l'hivern menjant xocolata i gominoles!

–També hi té formatge i salsitxes i ous i pa i tota mena de llaunes de conserves.

–Estàs sonat, completament sonat! –la Llamprea es va aixecar–. I allà dins també hi ha un gos que se us pot

cruspir d'una queixalada. Vaig a donar un cop d'ull entre les últimes caravanes abans no se'n vagin.

–Oblida-ho! –li va cridar en Capdefoc, però ella va córrer, sense fer-li cas, cap a una caravana que hi havia aparcada arran de bosc.

CAPÍTOL 3

En què la Llamprea es fica en
una situació molt i molt perillosa

Era una caravana immensa i rovellada amb cortines de floretes i un cartell de fusta amb el nom damunt de la porta d'entrada. Era tan a prop del bosc que un enorme faig estenia protectorament per damunt de la caravana tot de branques i branquillons i les fulles caigudes en recobrien la teulada amb una gorra de color rovellat.

Àgil com una mostela, la Llamprea va sortir disparada de darrere del tronc del faig i es va amagar sota la panxa de la caravana. Era evident que el Bru no era a casa, però un follet havia de prendre totes les precaucions del món. La Llamprea va mirar al seu voltant.

Enmig de la penombra només es veien uns quants bassals glaçats, unes quantes llaunes de cervesa buides, una bossa de plàstic estripada i una pila de mocadors de paper bruts i mig podrits. Res! Absolutament res! Ni tan sols un cor de poma que encara es pogués rosegat una mica. Ni un rosegó de pa amb mantega ni una pell de formatge. Maleït sia!

La Llamprea es va esmunyir darrere d'una de les enormes rodes i va mirar cautelosament. Només a uns quants metres

de distància hi havia el lloc en què els humans de vegades encenien foc per coure carn a la brasa. En recordar les olors meravelloses que s'escampaven aleshores per la clariana, a l'afamegada Llamprea se li feia la boca aigua. De vegades, entre la cendra freda, hi quedaven patates o restes de carn. Segur que en Capdefoc no havia anat a comprovar-ho. Era molt arriscat, perquè no hi havia cap lloc on amagar-se, només la terra nua i l'herba baixa. Però la fam li pessigava i li mossegava l'estómac i, a més, li agradaria molt demostrar a en Capdefoc que era més llesta i més valenta que ell.

La seva mirada es va dirigir cap a les altres caravanes. En un dels remolcs sortia una mica de llum per sota de les cortines tirades. Però era a l'altra punta de la clariana. L'altre resultava més amenaçador, perquè només es trobava a unes quantes passes humanes de la foganya. Però malgrat la foscor del matí, no hi havia cap llum encès. «Un bon señal», va pensar la Llamprea.

Va llançar una llambregada a la cabana de fusta: també estava a les fosques. La Llamprea es va mossegar el llavi de sota, va sortir d'un salt de darrere de la roda gruixuda, es va llançar panteixant sota una de les enormes pedres que envoltaven la foganya i s'hi va quedar estirada uns moments.

A la clariana continuava regnant un silenci sepulcral, enmig de la llum grisenca del matí, una mica com si el temps s'hagués aturat amb la primera glaçada. La Llamprea va dirigir la seva aguda mirada de follet cap al llindar del bosc. De poc no es posa a riure. Dos parells d'ulls sorpresos la miraven des d'allà. «Vaja, vaja, els faria una bona demostració, a aquells dos!», va pensar, i no va poder

reprimir una rialleta. Mai un follet havia gosat acostar-se a una foganya en ple dia.

Com una serpeta peluda, la Llamprea va lliscar fins al mig del cercle de pedres. Tot de cendra i de carbó vegetal recobrien la terra freda. Va ensumar i va remenar la cendra, però semblava que el gos del Bru ja s'havia cruspit totes les coses interessants. Feia una pudor de gos tan forta que els pèls del clatell de la Llamprea es van posar de punta, perquè temia sentir en qualsevol moment l'alè calent de l'animal darrere seu. Però tot continuava en silenci, no se sentia ni una mosca.

Però llavors... de cop i volta li va arribar una flaire interessant al nas. Va avançar una mica més... i era veritat: dins la cendra hi havia dues patates. Dues patates força grosses i tot. Se les havia de menjar allà mateix? Impossible. Massa perillós. Així doncs, se les havia d'endur. Però com?

La Llamprea es va agenollar, va agafar amb les urpes una d'aquelles coses arrugades, la va aixecar i se la va ficar sota el braç. Sí, això funcionaria!

Amb una patata sota cada braç, es va posar dreta i va córrer cap a una de les enormes pedres. En Setpunts i en Capdefoc havien desaparegut. Doncs era igual. Probablement l'esperaven darrere de la caravana. Amb un somris triomfal va sortir del seu amagatall i va emprendre el camí de tornada, tentinejant una mica pel pes que duia. Va mirar cap a la casa del Bru. Res. També les caravanes continuaven callades i adormides. Llavors va dirigir la mirada al seu objectiu, l'ombra protectora de darrere de l'enorme roda, i es va quedar garratibada. Al principi va estar a punt de deixar

caure les patates, però les seves urpes no volien deixar anar el valuós botí. De manera que es va quedar palplantada al mig de la clariana, com si li haguessin crescut arrels. Des de la foscor de sota la panxa de la caravana la miraven fixament dos ulls gegantins de color verd groguenc.

S'havia oblidat del gat. Els gats són silenciosos, però l'hauria d'haver ensumat!

—Maleït sia! —va remugar entre dents. No s'atrevia a bellugar-se. Sabia perfectament que, si es movia, el gat se li tiraria a sobre.

«Au, vinga, fes-ho d'una vegada», va pensar la Llamprea.

I el gat va saltar. El seu cos tigrat va sortir disparat de l'ombra, va passar corrent com una exhalació per davant de la perplexa Llamprea i es va enfil·lar al tronc d'un esvelt faig com si l'empaités el dimoni. Quan va desaparèixer dalt de l'arbre, entre les fulles de color vermell rovellat, la Llamprea va sentir com l'animal esbufegava, rabiós.

—De pressa! —va sentir que li deia la veu d'en Capdefoc, i els seus cabells vermells van aparèixer un instant darrere de les rodes de la caravana—. No et quedis aquí parada! —va xiuxiuejar—. Vine!

La Llamprea es va desempallegar de l'atordiment i, tentinejant sota el pes de la seva valuosa càrrega, es va dirigir tan de pressa com va poder cap a la caravana protectora. Allà, en Capdefoc i en Setpunts van agafar les patates i tots tres es van endinsar al bosc a tota velocitat.

Van fugir cap a la casa d'en Setpunts, una conillera gran propera al càmping que feia molt de temps que havia quedat abandonada. L'única entrada quedava ben oculta darrere de la capçada, coberta d'ortigues i esbarzers, d'un arbre caigut.

Panteixant, els tres follets van arribar a l'arbre mort. Ràpidament es van obrir pas entre les punxes de l'esbarzer i les branques seques de l'arbre i van arribar a l'entrada petita i fosca. En Setpunts va apartar el tros de goma escuma amb què sempre tapava el forat i tots tres van desaparèixer en la seguretad de la fosca llodriguera.

—Espereu-vos, que encendré el llum! —va dir en Setpunts.

Els altres dos, esgotats, es van deixar caure a les fulles flonxes amb què en Setpunts havia entapissat tota la seva casa.

—Llum? —va preguntar en Capdefoc. Fins i tot els follets diürns com la Llamprea, en Setpunts i en Capdefoc hi podien veure molt bé a les fosques.

—A mi la llum em sembla agradable —va dir en Setpunts, i es va posar a toquejar un tub enorme que hi havia

mig enfonsat en un dels molts passadissos que sortien del cau.

–Atenció! –va cridar, i un gran disc lluminós i rodó va il·luminar la llodriguera amb una llum esmorteïda.

–Què dimonis és això?

En Capdefoc s’hi va acostar, encuriolit, i va tocar amb els dits el disc brillant.

–Ho vaig trobar sota d’una caravana –va respondre en Setpunts, orgullós–. Em va costar un bon esforç arrossegar-ho fins aquí.

–Això és una llanterna –va dir la Llamprea, mentre començava a pelar la pell arrugada d’una de les patates. Ja s’havia recuperat força de l’ensurt–. I ara expliqueu-me què heu fet amb el gat, perquè em sembla que us haig d’agrair no haver acabat ben trinxadeta dins de la seva panxa.

–No cal que ens ho agraeixis –va dir en Capdefoc–. De fet, només t’hem salvat perquè no es perdessin aquestes precioses patates.

–No és veritat! –va protestar en Setpunts, remenant el cap enèrgicament.

–Té raó –va reconèixer en Capdefoc, somrient–. Només feia broma. Això del gat ha anat així: t’estàvem espiant mentre tu duïes a terme la teva arriscada empresa quan, tot d’un plegat, en Setpunts ha vist una cosa molt desagradable. Aquest petit gat tigrat del dimoni s’havia instal·lat còmodament sota la caravana i esperava amb fruïció el moment més oportú per atacar-te. Nosaltres, naturalment, no ho podíem permetre, de manera que ens hem esmunyit darrere de la caravana i jo he imitat exactament el soroll

que fa el gos del Bru quan està enrabiad i té gana. Més o menys és una cosa així.

I en Capdefoc va tirar el cap enrere i va deixar anar un grunyit profund i amenaçador. Va sonar tan autèntic que en Setpunts i la Llamprea van sentir una esgarrifança a l'esquena.

–Manoi! –va exclamar la Llamprea–. Jo també hi hauria caigut de quatre grapes! Quina sort que no ho he sentit, perquè segur que hauria pensat que el gos i el gat se'm disputaven per cruspír-se'm. Però ara –va afegir mentre acabava de pelar el seu botí–, ara per fi tenim alguna cosa per menjar. Al cap i a la fi, ens ho hem ben guanyat.

I van clavar amb fruïció les seves urpes esmolades a les flonges patates i, queixalada a queixalada, es van anar omplint les panxes buides. De les dues patates, no en va quedar ni un trosset minúscul, i, per primera vegada en molts dies i moltes nits, els tres follets es van arraulir, satisfets i tips, i es van posar a dormir.

CAPÍTOL 4

En què en Setpunts explica una cosa que,
de fet, ja sap des de fa molt de temps

Es dorm millor amb la panxa plena que no pas amb la panxa buida. Quan en Setpunts, en Capdefoc i la Llamprea es van despertar, havien dormit una tarda, un vespre i tota una nit.

El nou matí no va ser ni una mica més amable que l'anterior. Quan tots tres van treure el nas de la llodriguera d'en Setpunts, van sentir la bufetada d'un aire fred i humit d'hivern.

Tremolant, tots tres van sortir a fora. En Capdefoc es va enfilear a la capçada de l'arbre mort i, badallant, es va asseure en una branca gruixuda. Els altres el van seguir.

Emmurriats, van aixecar la mirada cap al sol, que només era una taca lletosa enmig del cel gris.

—De tan petit i pàl·lid que es veu, sembla que sigui més lluny que mai! —va observar la Llamprea.

—Espero que no ens abandoni del tot! —va remugar en Capdefoc, tremolant—. Cada any és igual. Tothom té un gruixut pelatge hivernal menys jo.

—Mira —va dir la Llamprea, mentre s'acaronava el gruixut pelatge negre—, em sembla que no et pots queixar. És

una sensació meravellosa, tornar a tenir la panxa plena!
–va afegir, mentre s'estirava, sospirant.

–Sí, meravellosa! –va assentir amb el cap en Setpunts, i va fer espetegar la llengua, satisfet.

–Però per continuar tan meravellosament tips tot l'hivern –va continuar dient en Capdefoc–, hauríem d'agafar unes quantes provisions de la cabana del Bru.

–Ja hi tornes! –va protestar la Llamprea, mentre li dirigia una furiosa mirada de reüll–. És massa perillós!

–I el que tu vas fer ahir no ho era?

–Allò... allò era diferent.

–Em sembla –va dir en Setpunts, aclarint-se la veu, tímidament–, em sembla que hi ha una altra possibilitat d'aconseguir provisions per a l'hivern...

Els altres dos se'l van mirar, sorpresos.

–I quina, si es pot saber? –va preguntar en Capdefoc.

–Fa temps que tinc un petit mirador en un vell om –els va explicar en Setpunts–, al costat mateix de la clariana. És un lloc molt tranquil, arrecerat del vent i calentó quan hi toca el sol. Hi vaig sovint al vespre a mirar què passa a la clariana, a petar la xerrada una estoneta amb el corb, en fi... Així va ser com em vaig adonar que, a la caravana que hi ha arran de bosc, deu fer temps que no hi viu ningú. Només hi va de tant en tant el Bru, sacseja la porta i mira per les finestres.

–I què? –va preguntar en Capdefoc, impacient.

–Doncs que –va continuar dient en Setpunts, i va arrossar les espatlles– a dins potser encara hi ha provisions. I segur que és menys perillós anar a donar-hi un cop d'ull que no pas aventurar-se a la cabana del Bru.

–No és mala idea –va fer la Llamprea mentre es gratava la panxa, amb posat pensarós–, però no tinc ni idea de com es pot entrar en una d’aquestes enormes llaunes. I vosaltres?

–Jo sé com fer-ho –va dir en Setpunts, orgullós.

–Ostres, i per què no ens ho has dit abans? –va preguntar en Capdefoc, empipat.

–Pensava que era massa perillós, però abans de morir de gana...

–Doncs au, buida el pap –va dir la Llamprea, mirant en Setpunts amb curiositat–, com podem entrar-hi?

–A baix, en un costat –va explicar el follet amb cara de conspirador– hi ha un forat rovellat a la paret una mica més gros que el meu cap. Em fa l’efecte que hi podrem passar.

–Ho hauríem d’anar a mirar aquesta mateixa nit –va exclamar en Capdefoc damunt la branca, tan esverat que va estar a punt de caure de cap–. Així potser encara resultarà que no ens morim de gana.

CAPÍTOL 5

Que parla de raviolis amb salsa de tomàquet i de passes enmig de la foscor

Quan es va pondre el sol es van posar en marxa. El cel continuava ennuvolat i ni la lluna ni les estrelles feien més amable la foscor que s'escampava pertot arreu. En silenci, les tres petites figures caminaven a les palpentes a través de l'herba alta entre plantes pansides i esbarzers ombrívols. Les nombroses fulles caigudes feien la marxa més difícil. Per sort, tan a prop de la clariana gairebé no hi havia animals grossos amb els quals haguessin d'anar amb compte.

Quan van arribar arran de la clariana tot era fosc com la gola del llop, i fins i tot els seus ulls de follet tenien dificultats per penetrar en les tenebres de la nit. El cotxe del Bru estava aparcad davant la porta, i de la seva cabana sortia una claror esmorteïda. Sabien que el gos també era dins la casa. El Bru sempre se l'emportava a dins. Les tres caravanes estaven a les fosques i semblaven enormes peces de construcció entre els arbres.

—Som-hi! —va xiuxiuejar la Llamprea, i van córrer com una exhalació cap a l'enorme faig i, des d'allà, cap a sota de la caravana abandonada.

—Quin costat és? —va preguntar en Capdefoc.

—L'esquerre —va xiuxiuejar en Setpunts, i es va posar al capdavant—. És aquí dalt —va afegir, mentre sortia cautelosament de sota de la caravana. Per damunt d'ells, a un cos de follet de distància, s'obria un forat negre a la paret fosca.

—Tu et posaràs aquí —va dir la Llamprea, mentre empenyia amb l'esquena en Capdefoc contra la paret de la caravana—. Jo sóc la més lleugera i la més menuda de tots tres. M'enfilaré damunt de les teves espatlles i intentaré entrar-hi.

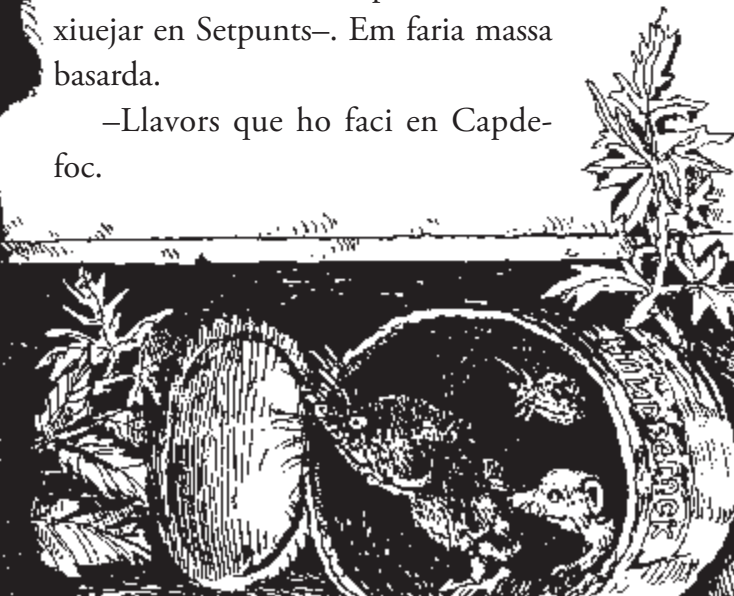
—D'acord —va dir en Capdefoc—, i després què?

—Tu t'enfiles damunt les espatlles d'en Setpunts i després, estirant-lo, fem pujar en Setpunts entre tots dos.

—I qui estarà de guàrdia?

—Amb mi no hi compteu! —va xiuxiuejar en Setpunts—. Em faria massa basarda.

—Llavors que ho faci en Capdefoc.

–Ni parlar-ne! –va esbufegar en Capdefoc–. Et penses que em quedaré aquí baix, avorrint-me, mentre vosaltres viviu la vostra aventura? I un be negre!

–Bé, doncs ho haurem de fer sense vigilància –va fer la Llamprea, acostant-se a en Capdefoc–. Ajunta les mans perquè hi pugui pujar.

En un tres i no res es va enfilat a les espatlles d'en Capdefoc i, des d'allà, es va agafar al forat rovellat que s'obria a la llisa paret metàl·lica.

–Maleït sia! –va remugar–. Això talla!

Uns quants petits fragments de rovell van caure damunt d'en Setpunts i en Capdefoc i, de sobte, la Llamprea va desaparèixer. Al cap d'un moment la van sentir que deixava anar una rialleta.

–No hi ha cap problema! –va dir-los en veu baixa des de dalt–. Ja podeu pujar!

Va costar una mica fer passar el pelut i rodanxó Setpunts per aquell forat tan estret, però finalment tots tres van arribar a l'interior de la caravana. Per sort, el forat era només a uns quants centímetres del terra i tan sols van haver de deixar-se caure. Damunt d'ells hi havia uns quants tubs i, quasi davant seu mateix, es dreçava la paret de darrere d'un armari.

Van avançar a les palpentos fins a un racó i van sortir a l'exterior. Davant seu es veia la part de dins de la caravana. Hi van reconèixer un banc i una taula, una d'aquelles coses que els humans fan servir per a cuinar, un armariet i un prestatge.

–Vinga, que tenim feina! –va dir en Capdefoc.

–Uix, quina pudor de tancat! –va dir la Llamprea, ar-
rufant el nas–. Em sembla que m’alegraré de tornar a sortir
a l’aire lliure.

A l’armariet ja van trobar de seguida el que buscaven.
Semblava que els propietaris de la caravana pensaven tor-
nar-hi abans de l’hivern, i hi tenien llaunes de mongetes,
pèsols, raviolis amb salsa de tomàquet i un pot de llet con-
densada. Al prestatge hi havia una bossa plena de pomes
i, damunt la taula, una safata plena de nous.

–Podem anar tirant les pomes d’una en una pel fo-
rat –va dir la Llamprea–, i també les nous, i fins i tot la
llet condensada. Però algú de vosaltres em pot dir com ens
podrem endur les maleïdes llaunes de conserves?

–Les petites, les de pèsols, penso que encara passaran pel
forat –va dir en Capdefoc–, però les altres... –va afegir, gra-
tant-se el cap–, em sembla que les haurem de deixar aquí.

–Oh, no! –va gemegar, decebut, en Setpunts–. Ho dius de
debò, que hem de deixar aquí els raviolis amb tomàquet?

–Podem tirar-los per la finestra –va dir en Capdefoc,
somrient–, però llavors segur que el Bru se’ns tiraria a
sobre. Tu creus que val la pena?

–Està bé, està bé! –va sospirar en Setpunts–. Però almenys
ens en podríem menjar una llauna aquí mateix, no trobeu?
–va proposar, dirigint una mirada suplicant als altres.

–No ho sé –va respondre la Llamprea, vacil·lant–, jo
no em sento gaire bé, aquí dins.

–Au va, però què vols que passi? –va dir en Capdefoc,
tranquil·lament–. Així tornariem a tenir la panxa plena
uns quants dies. I això sí que seria fantàstic, oi?

–A l’armariet hi he vist un obrellaunes –va dir en Setpunts, sol·lícit, i va anar-hi corrents–. Ho veieu?

–Quina sort que no és d’un d’aquells models senzills –va afirmar en Capdefoc.

–És veritat –va somriure en Setpunts, i es va llepar els llavis, ple d’alegria anticipada–. Només cal girar aquesta maneta i, zas!, ja tindrem la llauna oberta.

En Capdefoc va estirar l’obrellaunes per fer-lo sortir de l’armari i la Llamprea es va ficar àgilment dins del moble amb un salt.

–Raviolis –va murmurar mentre contemplava, amb el front arrufat, les imatges de les llaunes–. Aquesta d’aquí ens servirà –va dir, finalment, i la va empènyer amb l’espatlla peluda–. Vigileu o aquesta maleïda llauna travessarà rodolant la caravana.

La llauna va caure sorollosament a terra i en Capdefoc la va aturar hàbilment amb l’obrellaunes.

–Això d’obrir una llauna sempre és una veritable llau-na! –va gemegar en Setpunts, mentre ajudava a posar dret el pot de conserves.

–Doncs has estat tu qui ha volgut menjar raviolis tant sí com no –li va recordar la Llamprea, empipada.

Per fi, van aconseguir posar dreta la feixuga baluerna. En Setpunts va aixecar l’obrellaunes i en Capdefoc va girar la maneta. Les dents metàl·liques van mossegar la tapa del pot amb un espetec. Per l’esclatxa que havien obert sortia una olor exquisida.

En Setpunts la va ensumar, complagut, i va allargar ràpidament els dits cap a la tapa.

–Ai! –va gemegar de seguida, mentre es contemplava amoïnat la mà.

–Sempre igual! –va dir la Llamprea, amb una rialleta–. Sempre es talla els dits amb totes les llaunes. Ets massa àvid, Setpunts!

El follet rodanxó li va dirigir una mirada ofesa i va agafar la tapa amb més cura.

–Els pots amb tap de rosca són molt millors que aquestes maleïdes llaunes –va rondinar, mentre doblegaven la tapa mig oberta cap enrere.

–Ens hauríem d'emportar aquest obrellaunes –va dir en Capdefoc, va ficar la mà a la llauna i en va treure un ravioli amarat de salsa–. El meu ja no pot obrir ni la més petita de les llaunes.

–El meu tampoc –va assegurar en Setpunts, va fer espetegar la llengua i es va eixugar la salsa de tomàquet de la barbata.

–Si us continueu empastifant amb la maleïda salsa –els va renyar la Llamprea–, qualsevol gos us trobarà pel rastre de salsa que aneu deixant.

Tots dos es van mirar de dalt a baix, avergonyits. Tenien tota la pell esquitxada de salsa de tomàquet greixosa.

–Rebolqueu-vos en aquella catifa –va remugar la Llamprea– i després toquem el dos.

Obedients, en Capdefoc i en Setpunts van rodolar per la dura catifa amb olor de florit fins que van quedar mig nets. Després van empènyer la llauna quasi buida cap al banc i van tragar cap al forat rovellat tot el que es volien endur.

—Primer saltaré jo —va dir en Capdefoc, i va treure una cama negra pel forat—. Després, aneu tirant-me les coses i jo les aniré fent rodolar per sota de la caravana, entesos?

—Entesos.

En Capdefoc va desaparèixer. Van sentir un cop esmortit i, poc després, els va arribar a dalt la seva veu.

—Ja podem començar!

Ja havien llançat pel forat tres llaunetes de pèsols, el pot de llet condensada, l'obrellaunes, dues pomes i unes quantes nous i estaven a punt de tirar-hi l'última poma quan en Setpunts va deixar anar un crit agut.

—La po... porta! —va quequejar, mentre sacsejava, desesperat, el braç de la Llamprea—. Mira, Llamprea, la porta!

La Llamprea va comprendre de seguida què passava i va xiuxiuejar pel forat:

—Capdefoc, desapareix! Corre, que ve el Bru!

Però en Capdefoc no va sentir-la. Estava concentrat fent rodolar les llaunes per sota de la caravana i maleint-ho tot perquè una li havia passat per damunt del peu.

Enmig de la foscor es va encendre una llanterna. Horroritzada, la Llamprea va mirar el prim feix de llum que recorria a les palpentes l'ombrívola clariana i l'ombra gegantina que s'acostava caminant feixugament cap a la caravana.

—Capdefoc! —desesperada, intentava descobrir el follet negre allà baix.

Dient paraulotes, en Capdefoc va sortir de sota de la caravana i, quan estava a punt d'agafar una poma, va sentir les passes. Horroritzat, es va girar de cop i volta i, en aquell

mateix moment, la llum d'una llanterna el va enfocar. Enlluernat, es va quedar immòbil mentre en Setpunts i la Llamprea sentien com el cor quasi se'ls aturava de pànic i desesperació. Però abans que el Bru acabés d'entendre què tenia allà davant, al costat de la caravana i, just quan el seu gos anava a saltar damunt d'en Capdefoc, el follet va arrencar a córrer per salvar la vida. Ràpidament, es va amagar sota la caravana on, per sort, el gos no podia seguir-lo, perquè era massa gros. En Capdefoc va passar per sota del remolc a tota velocitat, es va dirigir cap a l'enorme faig i es va enfil·lar pel tronc de l'arbre més de pressa que un esquirol. El Bru va caminar, desconfiat, al voltant de la caravana, va il·luminar les finestres, va sacsejar la porta i, finalment, es va aturar just davant del forat rovellat. Si la Llamprea hagués tret la mà pel forat en aquell moment, li hauria pogut tocar els pantalons.

—Que estrany! —el van sentir que remugava. Davant les seves botes hi havia dues pomes i una nou. Hi va clavar una puntada de peu i van rodolar sota la caravana.

El gos continuava ensu-
mant al voltant del faig.

–Vine aquí, Brutus! –va cridar el Bru, i es va girar d’esquena a la caravana–. Vinga, deixa estar el maleït esquirol!

Vacil·lant, el gos el va obeir.

–Demà al matí posaré per aquí unes quantes rate-res –va murmurar el Bru, i se’n va tornar cap a la seva cabana. El Brutus el va seguir a contracor, però, finalment, tots dos van desaparèixer dins de la caseta. Quan la porta es va tancar, la clariana va tornar a quedar en silenci i a les fosques. En Setpunts i la Llamprea continuaven garratibats dins de la caravana. Al final, la Llamprea es va moure.

–Ens ha anat d’un pè! –va sospirar–. Un altre dia com aquest i caic morta, t’ho ben asseguro.

–Em sembla que jo ja sóc mort –es va lamentar en Setpunts.

–En absolut –va afirmar la Llamprea tranquil·lament, i va llançar pel forat l’última poma–. Però m’agradaria saber què se n’ha fet, d’en Capdefoc. Allà baix està tot massa quiet.

Amb molta cura, va fer passar el seu cos pelut pel forat de vores esmolades.

–Segueix-me –va dir a en Setpunts, i es va deixar caure.

Va aterrar bruscament damunt el terra dur, però es va aixecar de seguida i va mirar al seu voltant.

–Capdefoc! –va xiuxiuejar–. On ets?

Al seu costat va caure el rodanxó Setpunts, amb un so- rollós pataplaf. La Llamprea va córrer cap a sota la caravana. Allà hi havia, ben posat, el seu botí. I damunt la llauna més grossa seia, com un rei al seu tron, el follet negre.

–Aquí em teniu –va dir–, m’han confós amb un esquirol. Almenys el Bru. Del seu gos, no n’estic tan segur.

–Em pensava que t’havien atrapat! –va sospirar la Llamprea.

–No han pogut! –va dir en Capdefoc, amb un somris mofeta, i va saltar de la llauna–. Vinga, que encara tenim molta feina, abans no es faci de dia.

CAPÍTOL 6

Que comença amb una sorpresa desagradable
i s'acaba amb una decisió atrevida

–Vatua! –va esbufegar en Capdefoc, i va clavar una bona puntada de peu a la llauna de conserves que tenia davant–. Vatua, vatua i revatua!

–I ara què? –va preguntar la Llamprea–. És la tercera que trobem feta malbé.

–Abans que res, hauríem de treure del meu cau aquestes coses pudents –es va exclamar en Setpunts–, o m'hauré de buscar una altra casa per a l'hivern!

–Quin desengany! –en Capdefoc anava amunt i avall traient foc pels queixals entre les llaunes obertes–. Una cosa així no m'havia passat mai! Normalment, aguanten un munt de temps!

–Doncs aquestes es veu que no –va dir la Llamprea, i va començar a abaixar de nou les tapes de les llaunes–. Devia fer anys que les tenien en aquesta caravana.

–Només ens queden les pomes i les nous –va rondinar en Capdefoc–, i qui sap si no estan podrides, també.

En Setpunts va trencar una de les closques clares i ondulades i va ensumar, amoïnat, les dues meitats de nou.

–Sembla que estan bé –va comprovar, alleujat.

–Bé, una mica al cor es fica –va dir la Llamprea, i va empènyer amb l’espalla peluda una de les llaunes–. Vinga, traguem-les d’aquí.

–Però, si us plau, deixeu-les ben lluny de casa meva –va suplicar en Setpunts–, fan una pudor realment espantosa.

Treure les llaunes de la casa d’en Setpunts va ser quasi el doble de cansat que fer-les-hi entrar. Amb l’alegria de l’èxit aconseguir i l’orgull del botí, el pes de les llaunes els havia semblat ridícul, però ara la decepció havia convertit aquelles baluernes en uns objectes molt pesants. A més, no podien fer rodolar les llaunes obertes.

Quan, per fi, van aconseguir-ho, es van asseure, cansats i tristos, a l’herba de davant de l’arbre mort. El sol ja s’havia enlairat pel cel i s’entreveia una mica de blau entre les poderoses muntanyes de núvols grisos, però feia encara més fred que abans i el vent arrabassava a grapats les fulles seques dels arbres. Els tres follets van mirar, amoïnats, el cel. A l’estiu, amb un temps com aquell, haurien sentit la remor de les capçades dels arbres per damunt dels seus caps, però aquell dia els arbres cruixien i espetegaven amb el vent glaçat, com si fossin de gel.

–Hem fet una de les incursions més atrevides que mai ha gosat dur a terme un follet –va murmurar en Capdefoc–, i quina recompensa hem rebut pel nostre esforç?

I, enrabiats, es va posar a esmicolar una de les fulles caigudes.

–Ara potser tenim provisions per a una setmana –va dir la Llamprea–, però en necessitem almenys per a tres mesos.

–Podríem alimentar-nos de fulles –va proposar en Capdefoc–, n’hi ha un munt.

–Jo les vaig tastar un cop –va dir en Setpunts amb veu angoixada–, tenen un gust horrorós i t’omplen tant la panxa com una bocada d’aire.

La Llamprea va sospirar i es va mirar els peus en silenci una estona. Tot seguit va respirar profundament i va dir:

–No m’agrada haver-ho de reconèixer, però jo també penso que en Capdefoc té raó. Haurem d’anar a buscar les provisions per a aquest hivern a la cabana del Bru.

Els altres dos la van mirar de fit a fit, esmaperduts.

Per fi, a la cara peluda d’en Capdefoc es va dibuixar un somrí sorneguer.

–Ja us ho havia dit –va proclamar, mentre s’incorporava, orgullós–. Segur que allà dins hi ha una quantitat increïble de provisions. Al capdavant, aquest any la gent no li ha comprat quasi res.

–Però això... –va observar en Setpunts, i va empassar saliva–, això... –es va tornar a ennuegar–, això és massa perillós! –va acabar de dir, mirant-se la Llamprea amb ulls increduls–. Però si tu mateixa has dit que era massa perillós!

La Llamprea va arronsar les espatlles, amb posat cansat.

–I ho continuo pensant: és massa perillós. És una absoluta bogeria. Un autèntic suïcidi. Però no se m’acut res millor!

–Au vingal! –va exclamar en Capdefoc, que tornava a tenir moral de victòria–. El que hem de fer és preparar ara mateix un pla!

–No! –la Llamprea va remenar el cap i es va aixecar–. De moment ja en tinc prou! Necessito uns quants dies de descans. Vull gaudir una mica de la vida abans que el gos del Bru m’agafi entre les dents. M’emportaré una nou, la ficaré al meu cau, rumiaré una mica i recuperaré les forces. Ara no ens vindrà de quatre dies –va dir, aixecant els ulls cap als immensos núvols–, la neu encara és lluny. –Llavors es va mirar el cos i va afegir–: Ho veieu? Els pèls se’m posen de punta. Ja em toca tornar-me a ficar sota les fulles.

Es va girar de nou cap a en Setpunts, que la mirava amb uns ulls tristíssims.

–No passis ànsia –li va dir, acaronent-li el cap esborriat–, que no et moriràs de gana. Fins ara sempre se’ns ha acudit alguna cosa.

–Ella té raó, petit –va dir en Capdefoc, i va clavar una colzada amistosa al follet rodanxó–. Ara descansem uns quants dies de les nostres gestes heroiques i ja ens cuidarem de l’hivern més endavant.

–Però és que torno a tenir gana –va sospirar en Setpunts.

–Tu sempre tens gana –va dir la Llamprea, rient–, però això no vol dir res –va desaparèixer dins del cau d’en Setpunts i en va tornar a sortir amb un cacauet sota el braç–. Que us vagi bé! –es va acomiadar–. Us proposo que la propera vegada, per variar, ens trobem a casa d’en Capdefoc, d’aquí a dos dies, a la sortida del sol.

–Entesos –va dir en Capdefoc, aixecant-se sorollosament–. M’emportaré la nou la propera vegada, però pobre de tu si te la menges! –va afegir, somrient a en Setpunts

per animar-lo, i la seva tofa vermella també va desaparèixer entre l'herba groguenca i els remolins de fulles.

En Setpunts es va quedar una estona assegut. Després es va aixecar, va tancar la seva llodriguera i es va dirigir cap al seu mirador de l'om. Volia observar una mica més el Bru.